

CORINTENI, O CARTE DE CORECTERE

Bună dimineața,
prietenii. I-am spus fratelui Neville că în dimineața aceasta sunt puțin răgușit, de aceea nu voi ține o predică, ci doar o lecție duminicală, după care îl vom lăsa pe el să vorbească puțin. Am scos din Biblie o temă despre care se poate vorbi cincisprezece sau douăzeci de minute, și poate Domnul ne va da ceva din ea. El a fost foarte bun cu noi, da, foarte bun.

Și noi suntem obosiți pentru că aseară am stat mai mult. Fiul meu mai mic s-a jucat aseară cu niște mărgelile din sticlă, pe care le-a băgat în gură și apoi le-a înghițit. Acesta este motivul pentru care cea mai mare parte a nopții am petrecut-o lângă el, iar acum mă simt foarte obosit.

Imediat după ora 12.00 trebuie să plec în partea de jos, în Kentucky, pentru câteva întâlniri. Apoi săptămâna viitoare voi reveni aici pentru întâlnirile noastre.

Dacă se poate, aș

vrea să vorbesc în câteva seri. Eu nu sunt răcit, ci doar răgușit din cauză că am predicat prea mult. Aceasta a făcut să-mi pierd vocea.

În timp ce am discutat cu Leo și Gene, m-am gândit la un text din care aș putea predica în dimineața aceasta. Înainte să vin aici m-am gândit că ar trebui să mă întind puțin pentru că sunt foarte obosit, dar apoi mi-am zis: „Nu este corect ca eu să stau întins aici în cameră în timp ce auditoriul este deja plin. Poate Domnul se află deja acolo așa că aș vrea să fiu și eu acolo unde este El.”

Acesta este unul din motivele pentru care am dorit să fiu în dimineața aceasta aici.

Îl văd aici și pe fratele Littlefield, care dorește să mă vadă după serviciu. Fratele Littlefield este din Tennessee, unde am avut de curând o adunare într-o sală de gimnastică. În ce oraș, frate? („În Cleveland”). Da, în Cleveland, Tennessee. Noi am avut un timp minunat acolo. El a venit atunci la mine și mi-a spus: „Hello!”, iar eu l-am invitat să vină aici.

Pentru dimineața aceasta mi-am planificat altceva – am vrut să vizitez niște

prieteni. Nu voiam
să merg acolo ca să predic, ci doar ca să-i vizitez, pentru că
le-am promis că
voi merge pe la ei. Văzându-l însă pe fratele Littlefield și
pe dr. Beeland
venind îcoace, m-am hotărât să trec și eu pe aici.

M-am gândit la cartea
Corintenilor, capitolul 10, primele 4-5 versete. Să meditim
puțin la ele, iar
apoi să-l lăsăm pe fratele nostru să predice.

Dar mai întâi de
toate să ne plecăm capetele în prezența Lui.

Binecuvântatul nostru
Tată ceresc, ne plecăm înaintea Ta cu inimi smerite și Îți
mulțumim pentru
lucrurile bune ale vieții. Ne dăm seama că viața însăși este o
mare luptă.
Astfel, dacă nu suntem încercați într-un fel, suntem încercați
în altul, dar
într-o zi glorioasă lupta se va sfârși, iar noi Îl vom vedea
pe Isus, pe Cel
spre care am privit tot timpul, din clipa în care L-am iubit
și am luat
cunoștință de El și de relația cu El. O, suntem atât de
bucuroși pentru că va veni
o zi în care Îl vom putea vedea.

Așa cum Avraam stătea
sub bătrânul stejar și aștepta, iar Tu, Doamne, ai mers la El
împreună cu doi

îngeri și i-ai vorbit, tot așa Te așteptăm și noi în dimineața
aceasta, ca să
vorbești inimilor noastre prin Cuvântul Tău, Doamne, în timp
ce stăm în
părtășie în jurul Lui.

Binecuvântează-l pe
iubitul nostru păstor și dă-i putere și curaj. Te rugăm să
binecuvântezi pe
diaconi și pe cei ce vin aici. Binecuvântează biserica Ta de
pretutindeni și
condu-o mai departe.

Binecuvântează-i pe
frații care ne vizitează și sunt printre noi în dimineața
aceasta. Te rugăm să
fii cu ei și să-i susții. Iartă-ne păcatele și vorbește-ne
prin Cuvântul Tău,
deoarece Te rugăm aceasta în Numele lui Hristos. Amin.

Dacă nu mă înșel este
aici și fratele Coats. Seara trecută s-a făcut rugăciune
pentru el la Spitalul
Veteranilor, pentru că avea cancer. Ne bucurăm pentru că vă
vedem printre noi,
frate și soră Coats.

Acum să mergem în
cartea Corintenilor capitolul 10. Această epistolă este o
carte de corectare.
Ar trebui să luăm această carte și s-o studiem mai atent,
pentru că se pare că
biserica din Corint este singura biserică din Noul Testament

care a creat
foarte multe probleme. Corinteni erau tot timpul cu probleme.
Când Pavel a
mers în mijlocul lor, unul avea o vorbire în limbi, altul avea
un psalm, unul
avea o senzație, etc., ceea ce făcea ca Pavel să aibă foarte
mult de lucru cu
ei și să-i țină drept pe cale.

Dacă citiți cu
atenție, veți vedea că el nu a reușit să-i învețe niciodată
despre lucrurile
adânci ale Scripturii, deoarece erau niște „copii moderni”. El
nu a putut merge
cu ei adânc în mesaj, așa cum a făcut-o cu efesenii sau cu
romanii, pe care i-a
învățat foarte multe lucruri adânci.

Corinteni nu erau în
stare să le poarte, deoarece depindeau prea mult de senzații
și de alte lucruri
de felul acesta. Printre ei se putea auzi doar: „Lăudat să fie
Domnul, eu am!”
„Eu am primit o descoperire!” „Eu am un psalm,” „Eu am o
prorocie”, etc.

Dar ce le-a spus
Pavel? „Toate acestea vor trece!” Vedeți? Ei nu erau prea
încredințați și
întăriți pe Cuvânt, de aceea el a încercat tot timpul să-i
ducă spre acea
Ancoră puternică, spre Hristos, ca să nu se mai bazeze pe
senzații. Așa este,
fiindcă noi nu ne bazăm pe senzații, nici pe descoperiri, ci

baza noastră este
Hristos. Noi ne mișcăm doar prin credință.

Noi observăm că Pavel
a putut să-i învețe pe efeseni despre faptul că au fost
hotărâți încă înainte
de întemeierea lumii ca să fie copii ai lui Dumnezeu, dar
corinteni nu știau
nimic despre aceasta. Ei se bazau doar pe senzații, pe una sau
alta și
depindeau doar de ele. Acesta este motivul pentru care nu
puteau fi învățați
lucruri adânci.

Deci când ai de-a
face cu oameni pe care îi poți învăța lucruri adânci, Duhul
Sfânt îi poate
întări în aceste adevăruri și le poate ancora inimile, astfel
încât ei știu pe
ce stau – cu sau fără senzații; cu sau fără prorocii, sau
orice altceva.

Să nu credeți că
vreau să spun cumva că Dumnezeu nu vorbește oamenilor prin
prorocii, sau prin
alte lucruri de felul acesta. Eu cred în toate acestea, dar
noi nu ne bazăm pe
ele. Noi avem o moștenire și aceasta este mai mult decât
darurile, deoarece El
a spus: *„Prorociile vor înceta; limbile
se vor sfârși; cunoștința va avea sfârșit.”* (1 Corinteni
13.8). Nici una
din senzațiile pe care le aveau corinteni nu dovedeau că ei
sunt salvați.

Chiar dacă strigi în
Duhul, dacă prorocești, dacă vindeci bolnavi, dacă vorbești în
limbi sau dacă
le tălmăcești, dacă ești plin de înțelepciune și de
cunoștință, etc., nu
înseamnă că ești salvat. Pavel spune că poți să ai toate
darurile Duhului și
totuși să fii pierdut, să nu ai nimic.

Dar când ai dragoste,
ai ancora.

În dimineața aceasta
m-am trezit cam cu o oră înainte de a se trezi soția mea și
Domnul mi-a
descoperit acel „Ceva” mare prin care Dumnezeu își unește
biserica, și anume,
legătura puternică a dragostei și cum trebuie să fie ea.
Pentru om nu există
nici o altă cale de salvare decât dacă este născut din nou.

Cu voia Domnului, aș
vrea să predic despre aceasta săptămâna viitoare.

Mesajul pe care îl am pe inimă în dimineața aceasta,
este un mesaj de avertizare. Și mă gândesc că am putea să-i
avertizăm și noi pe
oamenii din zilele noastre, așa cum i-a avertizat Pavel pe
corinteni. Ar fi
minunat să putem duce acest mesaj de avertizare oamenilor,
acum când știm că
trăim într-un timp de cercetare, într-un timp când trebuie să
ne cercetăm

deoarece ne îndreptăm spre o trezire.

Pavel le spunea
corintenilor în **capitolul 10 începând cu versetul 1:**

**„Fraților, nu vreau să știți că părinții noștri toți au fost
sub nor,
toți au trecut prin mare,**

toți au fost botezați în nor și în mare pentru Moise.”

Prin aceste cuvinte,
el încearcă să-i facă să înțeleagă că atunci când Dumnezeu a
scos Israelul din
Egipt și l-a dus în pustie ca să-I slujească, iar apoi mai
departe spre țara
făgăduită, le-a făcut parte de toate binecuvântările Sale.

Acesta este un exemplu minunat și pentru noi,
fiindcă Dumnezeu ne-a scos din lucrurile materiale, din
ritualurile și
tradițiile omenești și am fost îndreptați spre Țara făgăduită.

Dacă mergem puțin mai
departe, în lecția noastră, vedem că totuși mulți dintre ei au
fost lepădați.
De ce aceasta? Pentru că deși împlineau toate poruncile și
făceau tot ce le
cerea Dumnezeu, totuși inima lor nu era sinceră față de El.

Și noi putem face
multe lucruri. Putem lua Cina, putem fi botezați, putem veni
la biserică, putem
să ne trecem numele în registrul ei, putem să fim respectuoși
și plecați, dar
cu toate acestea să fim totuși pierduți.

Aceasta este o
avertizare solemnă! Putem să ne bucurăm când Duhul cade peste
noi în adunările
unde este predicat Cuvântul; este posibil ca sufletul nostru
să se bucure de
Cuvânt și totuși să fie pierdut.

„El...dă ploaie peste cei drepti și peste cei nedrepti.” (Matei
5.45).

Aceeași ploaie care
face să crească grâul, face să crească și neghina. Aceasta
este legea naturii.

Vedeți, natura
voastră spune cine sunteți.

Noi am putea fi atât
de religioși încât să nu facem nici cea mai mică lucrare
duminică. Nu ne-am
coase nici măcar un nasture pe haină; nu ne-am cumpăra nici de
mâncare, ci am
sta foarte pioși, dar cu toate acestea dacă nu suntem născuți
din nou din Duhul
lui Dumnezeu, toată închinarea noastră este zadarnică.

Știu că vi se pare
greu de înțeles ceea ce spun, dar dorința mea este să găsim și
să cunoaștem
adevărul, pentru că nu uitați: noi nu vom avea o a doua șansă.
Și pentru că
este numai o șansă, noi trebuie să fim siguri pe ce stăm.

Acum observați ce
spune Pavel: **„Fraților, nu vreau să nu
știți...”** (1 Corinteni 10.1).

Ce am spus de la
început despre acești corinteni? Ei se bazau pe speranțele lor
veșnice și pe
senzații.

Acesta este motivul
pentru care Pavel le spune: *„Când vă adunați
laolaltă, dacă unul din voi are o cântare, altul o învățătură,
altul o
descoperire, altul o vorbă în altă limbă, altul o tălmăcire,
toate să se facă
spre zidirea sufletească.”* (1 Corinteni 14.26).

Noi nu avem nimic
împotriva acestor lucruri, dar nu aceasta este problema despre
care vorbim.
Vedeți?

Îmi amintesc de
timpul când m-am întors eu la Domnul și
am început să văd lucrarea Duhului – cum unii puteau să imite

Duhul Sfânt

adevărat, astfel încât era imposibil să spui care era corect și care nu.

Atunci am stat de

vorbă cu un bărbat și prin darul deosebiri am văzut că el trăia cu nevasta

altui bărbat. Cu toate acestea, el stătea în adunare și vorbea în limbi,

prorocea și tălmăcea, transmițând mesaje. Apoi am întâlnit un alt bărbat și în

timp ce am vorbit cu el am văzut că era un creștin adevărat.

Văzând acest lucru,

mi-am zis: „Cum este posibil ca Duhul Sfânt să-i folosească pe amândoi?”

Aceasta s-a întâmplat când i-am cunoscut pe penticostali, la Mishawaka,

Indiana. Când am intrat acolo, am crezut că sunt printre îngeri, dar după

câteva ore m-am gândit că am ajuns printre demoni. Aceasta s-a întâmplat când

am avut descoperirea referitoare la cei doi bărbați care vorbeau în limbi și

tălmăceau.

Eu nu mai auzisem

niciodată până atunci o vorbire în limbi și nici alte lucruri ca acestea.

Privind acele lucruri mi-am zis: „O, Doamne, cred că a început marele Mileniu!”

Dar când am vorbit cu

bărbatul acela fățarnic, am văzut că aveam de-a face cu un drac.

Seara am revenit în locul acela și în timp ce-i priveam, mi-am zis: „O, du-mă de aici pentru că nu pot înțelege cum este posibil acest lucru.” Apoi am văzut acele lucruri din Biblie.

Ceea ce mă uluia era că în fața mea stătea un bărbat care făcea acele lucruri dar nu avea Duhul lui Dumnezeu; în timp ce celălalt bărbat făcea aceleași lucruri, dar el posedea Duhul lui Dumnezeu. Atunci am fost total confuz pentru că nu înțelegeam nicicum ce se întâmplă, de aceea am lăsat totul să treacă.

Și după ani, după ce inundația a trecut, într-o zi mergeam spre Green's Mill. Pe drum m-am întâlnit cu domnul Isler, senatorul care mergea la adunare. El m-a oprit pe drum, și-a pus brațele în jurul meu și mi-a spus:

„Billy, ce mai înseamnă acum Hristos pentru tine?” Tatăl meu murise și la fel fratele, soția și fiica mea. Și acest bărbat m-a întrebat: „Ce înseamnă Hristos pentru tine?”

„Domnule Isler”, am
răspuns eu, „pentru mine, Hristos înseamnă mai mult decât
viața mea. În mine
s-a întâmplat ceva și chiar dacă m-ar ucide tot m-aș încrede
în El. L-aș iubi
și dacă m-ar trimite în iad.”

Asta este. Înăuntrul
meu s-a întâmplat ceva. El este drept, iar eu merit fiecare
pedeapsă pe care am
primit-o.

Fraților, când ai
acea Ancoră, acel Ceva al dragostei lui Dumnezeu care ține
inima legată de El,
toate celelalte lucruri trec pe locul doi.

Și fiind frământat de
cele văzute în acea adunare pentecostală, stăteam pe un
buștean acolo sus și
iată că vântul mi-a deschis Biblia la Evrei 6. Atunci am luat
cartea și am
citit următoarele versete:

*„Căci cei ce au fost luminați odată, și au gustat darul
ceresc, și s-au
făcut părtași Duhului Sfânt,*

*și au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile
veacului viitor,*

și care totuși au căzut, este cu neputință să fie înnoiți iarăși, și aduși la pocăință, fiindcă ei răstignesc din nou pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu, și-L dau să fie batjocorit.

Când un pământ este adăpat de ploaia care cade adesea pe el, și rodește o iarbă folositoare celor pentru care este lucrat, capătă binecuvântare de la Dumnezeu.

Dar dacă aduce spini și mărăcini, este lepădat și aproape să fie blestemat, și sfârșește prin a i se pune foc.” (v. 4-8).

Acesta este răspunsul Domnului la frământarea mea. După ce am citit aceste versete, mi-am zis: „Ce este aceasta?” și le-am recitit încă o dată, după care am primit o vedenie:

Am văzut pământul învârtindu-se în fața mea. Era arat tot și pregătit pentru semănat. Apoi am văzut că pe el mergea un om îmbrăcat în alb și a semănat sămânța. După ce acest bărbat a plecat, a venit un altul în negru, care semăna și el semințe. Când semințele omului în alb au răsărit, am văzut că era grâu, iar semințele semănate de omul în negru, erau neghină. Oh, erau două semințe diferite, contrare una de cealaltă.

Apoi am văzut în vedenie că a venit o mare secetă. Micuțul grâu și-a plecat capul deoarece era foarte însetat. Dar și neghina și-a plecat capul, căci și ea era însetată după apă. După un timp, am văzut că s-a ridicat un nor mare și a început să plouă. Atunci micuțul grâu s-a ridicat și a început să strige bucuros: „Lăudat să fie Domnul!” „Lăudat să fie Domnul!” Era atât de bucuros pentru că a primit apă! Dar iată că și micuța neghină și-a ridicat capul și a început să strige: „Lăudat să fie Domnul! Lăudat să fie Domnul!” pentru că aceeași apă căzuse și peste ea.

Atunci am înțeles.

Vedeți, Duhul Sfânt va cădea și peste unii și peste alții, dar „după roade îi veți cunoaște,” spunea Domnul Isus în Matei 7.20.

Vedeți, nu după darurile Duhului – adică nu după faptul că vindecă bolnavii, nici pentru că vorbesc în limbi, sau cântă în Duhul, nici pentru că se bucură într-un fel sau altul, îi veți cunoaște. Ei pot face toate aceste lucruri și să fie totuși pierduți. Ceea ce face deosebirea este Viața din tine, este nașterea din nou.

Și iată că apostolul Pavel încerca să le spună corintenilor:

***„Fraților, nu vreau să nu știți că părinții noștri toți
au fost sub nor, toți au trecut prin mare,***

***toți au fost botezați în nor și în mare,
pentru Moise;”***

Toți au umblat prin
pustie, dar Domnul Isus a spus:

*„Nu oricine-Mi zice: Doamne, Doamne! va intra în Împărăția
cerurilor, ci cel ce face voia
Tatălui Meu care este în ceruri. (Matei 7.21).*

Tu poți predica Evanghelia și să fii totuși pierdut. Desigur.

Aceasta nu este o treabă de copii, ci este un lucru adânc. A
fi
creștin nu înseamnă ceva frumos, luminos și fabulos. Dacă
spui: „Păi, eu merg
la biserică de fiecare dată, pentru că este datoria mea s-o
fac!” să știi că
aceasta dovedește că nu ești un creștin. Nu aceasta înseamnă
„a fi creștin”.

A fi
creștin este ceva ce a făcut deja Dumnezeu în voi, căci El
este Acela care v-a
ales mai dinainte în Hristos și v-a prezentat ca un dar de
iubire lui Hristos.
Este alegerea lui Dumnezeu. Iar dacă avem șansa să devenim
creștini adevărați,

ne mai întoarcem la lucrurile lumii? Mai este posibil așa ceva?

Acum ascultați-mă cu atenție.

v.3: „*Toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească.*”

Ați auzit? „*Toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească.*”

Despre ce vorbește Pavel aici? Despre ritualurile bisericii. Ce sunt acestea?

Oamenii vin la biserică și spun că s-au pocăit. Ei s-au botezat în Hristos și vorbesc în Numele Domnului Isus.

Pavel spune că și în pustie s-a întâmplat la fel, și același lucru l-au făcut corinteni. Ei au venit și s-au botezat pentru Hristos, dar au luat toate lucrurile în mod superficial, intelectual.

Frate, nu uita însă că este Ceva mai presus decât intelectul, ceva ce duce la o naștere adevărată, nu la o concepție intelectuală sau la o lucrare emoțională. Este Ceva ce duce la o naștere interioară, astfel

încât ființa ta
interioară este schimbată pe deplin. Acesta este motivul
pentru care nu mai
poți face nici un lucru neîngăduit. Această naștere lăuntrică
te face să-i
iubești chiar și pe aceia pe care nu-i puteai iubi; te face să
acționezi
diferit de cum ai gândit până atunci, iar când vin unele
situații diferite, tu ai
o Ancoră. Atunci nu mai trebuie să te întrebi: „Oare cum să
fac?” O, desigur,
pentru că nu tu trebuie să faci ceva, deoarece Hristos în tine
a făcut-o deja.
Da, El a făcut totul, iar eu mă încred doar în El, în ancora
Lui. Ce minunat!

Ei toți aveau părtășie. Noi știm că era un proces natural.
Mana era
ceva ca bobitele de gheață albă; ceva ca biscuiții cu miere,
sau ca o prăjitură
cu miere. Și Cuvântul spune că toți au mâncat din ea.

Da, toți au trecut Marea Roșie și au fost botezați în nor și
în mare,
pentru Moise, urmând toate poruncile lui. Toți au fost
botezați pentru el. Toți
îl urmau și-l ascultau, așa cum Îl urmăm noi astăzi pe Duhul
Sfânt, marele
Conducător al bisericii creștine. El ne conduce la botezul în
apă și apoi mai
departe.

Și Pavel spunea: „*Toți au mâncat
aceeași mâncare duhovnicească.*” (v.

3).

Aceeași mană a căzut și pentru Core și gruparea lui, cum a căzut pentru Moise, Iosua și Caleb. Ei erau cu toții împreună; toți au fost părtași la același botez; toți au fost părtași la adunări; toți au fost părtași la mărturisiri; toți au fost părtași la împărtășire. Înțelegeți?

Priviți la acest eveniment solemn! Și biserica urmează aceeași cale, prieteni! Nu uitați că destinația voastră veșnică depinde de felul cum mergeți pe această cale. Nu treceți ușuratici pe lângă ea! Aici trebuie să venim plini de respect, fiindcă este Ceva care hotărăște dacă vom trăi veșnic sau nu.

Toți au fost botezați pentru Moise în Marea Roșie; toți au urmat aceeași Ființă de lumină: Norul și Stâlpul de foc; toți au fost conduși de același Înger; toți au ieșit afară prin același păstor; toți au fost botezați în mare; toți au mâncat aceeași mâncare cerească: și acea mană a fost Hristos. Hristos a venit jos; mană a venit jos în fiecare noapte și pierea aici ca să susțină oamenii în călătoria lor.

Și Hristos a venit din ceruri și și-a dat viața pentru ca oricine

crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Hristos a venit jos și a devenit Mana noastră, iar noi mâncăm aceste binecuvântări cerești.

Acesta este motivul pentru care Duhul Sfânt poate cădea peste toți oamenii deopotrivă: peste creștinii adevărați dar și peste cei căldicei, peste credincioșii de margine, peste cei de suprafață, etc. Toți vor mânca la fel.

Oh, aș vrea să am cuvinte ca să pot conduce aceste lucruri până în adâncul inimii fiecăruia dintre voi, astfel încât să puteți vedea ce lucruri adânci sunt acestea. Este un lucru cu care nu vă puteți juca, deoarece noi nu ne putem juca de-a mersul la biserică.

Acum ascultați-mă! Toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească.

Gândiți-vă: „mană duhovnicească”.

Poate spui: „O, eu știu că sunt salvat (Aleluia!), pentru că am strigat în Duhul și am simțit așa și așa!”

Aceasta nu are nimic a face cu salvarea.

Vedeți cum ne bazăm destinația veșnică pe o senzație? Puteți vedea cum oamenii din timpul acesta își bazează destinația veșnică pe

mici senzații?

Astfel unii spun: „O, eu știu că-L am pentru că am simțit puterea cum a venit peste mine. Eu am făcut asta sau cealaltă.” Eu cred că ceea ce spui poate să fie adevărat, dar cu toate acestea ești încă pierdut.

O, dacă am mai avea puțin timp! Haideți să deschidem la 1 Corinteni

13, să auzim ce spune Pavel referitor la problema aceasta:

„Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănitor.

Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic.” (v. 1,3)

Ascultați cum se adresează acest apostol aspru, acestei biserici pline de senzațional care își clădește nădejtile pe senzații.

Noi suntem la școala duminicală și ne aflăm într-un loc de corectare, într-un loc de învățătură.

Vai de omul care stă la amvon și duce poporul pe o cale greșită!

Frate, este timpul să comparăm totul cu Scriptura!

*„Și chiar dacă mi-aș împărți
toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da
trupul să fie ars, și
n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic.” (v. 3).*

Vedeți, toate faptele voastre bune, toate lucrurile duhovnicești pe care le aveți, toate darurile pe care le posedați, toate senzațiile, bucuria și pacea, etc., nu au nimic a face cu salvarea.

.....

Gândiți-vă un moment. Gândiți-vă la marile biserici de astăzi: la metodiști, la bapțiști, prezbiterienii, etc., și la toate celelalte denominațiuni. Ei sunt de părere că dacă spun: „Eu cred” și își trec numele în registrul bisericii, este totul. Dar cât de departe sunt ei de adevăr!

Penticostalii sunt de părere că dacă au mici senzații, se simt bine, vorbesc în limbi, au sânge pe mână și puțin ulei pe față, sau altceva de felul acesta, Îl au pe Duhul Sfânt. O, dar ei sunt la zeci de mii de departe de adevăr!

Înțelegeți? Vedeți cum Diavolul, dumnezeul acestei lumi le-a orbit ochii încât să nu vadă adevărul? Și astfel, ei trăiesc la fel. Ascultați însă:

„Chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic.” (1 Corinteni 3.3).

Priviți la toate acele daruri, la acele lucruri bune. Ei zic: „Eu mă îngrijesc de săraci.” „Eu am o inimă bună și fac asta și cealaltă.” „Eu merg la biserică, vorbesc în limbi; eu prorocesc; eu vindec bolnavii; eu predic Evanghelia; eu fac cutare sau cutare lucru...”

Dar ce-a spus Pavel? *„Nu-mi folosește la nimic.”*

Toate aceste lucruri pot fi făcute de carne. Ce vreau să spun cu aceasta?

Să citim mai departe:

„Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate: dragostea nu pizmuiește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie,

*nu se poartă necuviincios,
nu caută folosul său, (gândiți-vă numai) nu se mânie, nu se
gândește la rău,*

*nu se bucură de nelegiuire,
ci se bucură de adevăr.” (v. 4-6).*

Dragoste, iubire. Ce este dragostea? Este Dumnezeu. Cum vine
Dumnezeu
la tine? Printr-o naștere. Vedeți?

Toți cei care au ieșit din Egipt, au fost botezați pentru
Moise. Toți
au mâncat la împărtășire; toți aveau aceeași mană
duhovnicească venită de la
Dumnezeu. Da, toți au avut parte de aceleași binecuvântări.

Și astăzi este la fel. Noi stăm adunați împreună ca să
ascultăm
Cuvântul. Ne bucurăm și luăm din aceeași mană ca să mâncăm,
apoi spunem:
„Aleluia. Ce bine este. Este minunat! Da, eu am fost botezat
în biserică. Eu
mi-am luat slujba în primire și îmi fac datoria cu
conștiinciozitate. Mi-am
trecut numele în registru și sunt un membru.”

Toate
acestea sunt în zadar dacă Dumnezeu nu a pus Ceva în tine. Voi
ați făcut
lucrurile cerute de organizația respectivă; ați făcut ceea ce
cere crezul

vostru.

Dar dacă Dumnezeu a pus Ceva în voi, se produce o naștere din nou.

Ascultați mai departe:

1 Corinteni 10.4: „Toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei; și stâncă era Hristos.”

Toți au băut din aceeași stâncă și s-au bucurat. Ce înseamnă aceasta? Atât grâul cât și neghina, s-au bucurat să bea din aceeași apă duhovnicească. Cum vine asta?

Noi mergem la biserică, batem din palme alături de ceilalți. Strigăm ca ei, Îl laudăm pe Domnul ca ei, prorocim ca și ei, vorbim în limbi ca ei, ne rugăm pentru bolnavi ca ei. Acum fiți atenți căci vom merge puțin mai departe.

Aș vrea să mă opresc puțin la pasajul care spune: „Și stâncă era Hristos.”

Ea era acolo în forma în care este spiritual astăzi.

Mâncarea

duhovnicească, mana, este Cuvântul lui Dumnezeu venit din ceruri. Hristos este

Cuvântul lui Dumnezeu, iar noi mâncăm

Cuvântul. Vedeți? Noi stăm și ascultăm Mesajul, iar sufletele noastre

ating și apucă acel Cuvânt. Noi trăim prin Cuvânt, căci Domnul spunea:

„Toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească;

și toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei: și stâncă era Hristos.”

Gândiți-vă numai!

Unde vrea să ajungă

Pavel? Aici el îi avertizează pe corinteni și le spune: „Fiți atenți ce faceți,

căci atunci când vin printre voi, unul are un psalm, unul are o vorbire în

limbi, unul una, unul alta...”

Fiți atenți! Nu vă

bazați credința pe aceste lucruri. Ele sunt în ordine și au locul lor în biserică,

dar nu vă bazați salvarea pe așa ceva. Dacă viața voastră nu se suprapune cu

Cuvântul lui Dumnezeu, atunci este timpul să mergeți corect cu Dumnezeu!

Și acum priviți. Și
această stâncă era Stânca ce îi urma în pustie.

Aș vrea să observați
că atunci când Dumnezeu l-a chemat pe Moise și l-a trimis în
Egipt ca să-i
elibereze pe copiii lui Israel de sub stăpânirea lui Faraon,
El l-a întrebat: „Ce ai în mână?” și Moise a răspuns: „Un
toiag.” (Exod 4.2).

Apoi, la porunca lui
Dumnezeu, Moise a aruncat toiagul jos și acesta s-a
transformat într-un șarpe.
Și Moise a fugit pentru că se temea de el. Apoi l-a prins de
coadă și șarpele
s-a făcut din nou în toiag.

Când a ajuns în
Egipt, Moise a întins toiagul peste Egipt și au venit muște;
l-a întins din nou
și au venit alte plăgi. Era pedeapsa lui Dumnezeu; era
judecata lui Dumnezeu și
această judecată consta în faptul că
Moise întindea toiagul peste Egipt.

Dar observați că
înainte ca acel toiag să fie mânuit, Moise și-a băgat mâna în
sân iar când a
scos-o era plină de lepră.

Aceasta arăta că
orice om este păcătos prin natura lui. Nu este altă cale. Tu

ești zămislit în
păcat, în nelegiuire și ai venit în lume prin minciună.

Poate ai fost
închinat pe altarul bisericii unde merge mama ta; poate ai
fost stropit; poate ai
făcut asta sau cealaltă, dar adevărul este că de la început
ești un păcătos.

Și aici mai este
ceva. Apoi Dumnezeu i-a spus lui Moise: „*Bagă-ți
din nou mâna în sân; apoi a scos-o din sân; și iată că mâna se
făcuse din nou
cum era carnea lui.*” (v.7).

Din însărcinarea lui
Dumnezeu, Moise și-a pus mâna peste inimă.

Vedeți, mai întâi
mâna lui s-a umplut de lepră. Aceasta arată că atunci când ai
fost scos afară
de Dumnezeu erai un păcătos. Nu prin alegere, ci prin natură.
Apoi te-ai întors
înapoi.

Astfel, când Moise a
scos a doua oară mâna din sân, era perfect sănătoasă, arătând
că înainte ca să
poată purta toiagul judecății, era necesar ca mâna lui să fie
curată. Aceasta
este valabil pentru orice preot și pentru orice slujitor, sau
copil al lui

Dumnezeu.

Azi dimineață am
auzit la radio ceva care mi-a înghețat sângele în vine. Eu nu
vreau să
nesocotesc pe nimeni, nici nu vreau să vă rănesc, dar Dumnezeu
să mă ajute să
fiu destul de credincios ca să pot numi „albul” alb și
„negrul” negru; să fiu
cinstit.

Eu am auzit pe cineva
cântând și spunând: „Eu am testamentul meu”, după care s-a
întors și a citit
din Scriptură, predicând din Psalmul 1.1:

*„Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se
oprește pe
calea celor păcătoși, și nu se așează pe scaunul celor
batjocoritori!”*

Știți cine spunea
aceste cuvinte? Tipul acela cu rock and roll, Jimmy Osborn.

O, frate, dacă este
ceva rușinos, aceasta este cu adevărat o rușine! Un astfel de
om nu are ce
căuta la amvon ca să vestească Cuvântul lui Dumnezeu. Voi
mergeți la discotecă
unde-i ascultați cântecele, dansați și bateți din palme, iar
dimineața
următoare își schimbă vocea și se dă drept creștin. Aceasta

este o hulă și o
murdărie înaintea lui Dumnezeu.

Mâna care poartă acea
judecată (Cuvântul) trebuie să fie curățată prin Puterea și
învierea lui
Hristos. Un astfel de om n-are ce căuta să vestească Cuvântul
lui Dumnezeu!

O mulțime de
predicatori încearcă să-l justifice pe Elvis Presley, care nu
este altceva
decât un Iuda Iscarioteanul modern.

Iuda a primit 30 de
arginți, în timp ce Elvis Presley a primit milioane de
Cadillac-uri. Dar prin
toate acestea, el s-a vândut. El a fost un credincios
penticostal, dar și-a
vândut dreptul de întâi născut ca să devină o stea de rock and
roll, și este
inspirat de Diavolul. Eu nu mai pun alte lovituri peste el.
Nu, domnilor, el
este un Iuda Iscarioteanul modern.

Cu toate acestea,
predicatorii încearcă să clădească pe aceste lucruri. Și Elvis
se ridică și
spune: „Eu mă încred în Dumnezeu pentru succesul meu!” Cum
este posibil ca Dumnezeuul
cei viu și sfânt să dea succes vulgarității diavolului și
lucrurilor demonice?

Elvis Presley este
cea mai mare rușine pe care o națiune o
poate avea vreodată, pentru că prin cântecele și dansurile lui
a trimis
milioane de suflete în iad. Nu mă scuz în nici un fel pentru
ceea ce am spus.
Dacă credeți că eu sunt profetul lui Dumnezeu, să nu uitați că
există și un
Diavol întrupat. Categorie!

La fel este și cu
Jimmy Osborn și cu cei ca el – ei nu au nici o legătură cu
Cuvântul lui
Dumnezeu. Nici un om care ia Numele lui Dumnezeu în deșert și
care dansează
rock and roll, făcând multe alte lucruri murdare ca acestea,
nu are ce căuta la
amvon ca să predice Cuvântul lui Dumnezeu!

Aceasta este problema
și în bisericile noastre de astăzi. Voi îi lăsați pe toți
acești boogie-woogie
înăuntru. La fel este și cu fetele care toată noaptea merg la
discotecă și
dansează murdarul rock and roll, iar în seara următoare vin la
altar și apoi se
ridică să vă cânte ceva special.

Apoi sunt și
chitariștii. Ei vin din barurile de noapte unde cântă toate
murdăriile, și voi
îi trimiteți la amvon ca să vă vorbească despre curățire și
sfințire.

Fraților, eu vă spun
sincer că dacă ar veni în locul acesta, nu ar mai face așa
ceva! Cu siguranță,
nu. El ar trebui să învețe să dovedească că este un om al lui
Dumnezeu.

Noi nu-i credem pe
toți cei ce sar în sus și-n jos într-un club de noapte!
Aceasta este starea
bisericii de astăzi!

Noi avem nevoie de
adevăr și adevărul este acest Cuvânt. Așa este. Mâna care
mânuieste acest Toiag
al judecății trebuie să fie curată. Categorie.

Mâna lui Moise a
trebuit să fie curățită mai întâi și abia
după aceea i s-a încredințat toiagul ca să aducă judecățile
asupra
Egiptului.

Apoi în pustie. Acel
simbol minunat. Acolo era stânca și Cuvântul spune că „acea
stâncă era
Hristos.”

Noi știm că poporul
însetat a început să murmure, să cârtească. Ei ar fi meritat
să moară pentru că
au cârtit. Ei s-au plâns, nu erau credincioși cu adevărat. Da,
ei nu erau

altceva decât niște credincioși intelectuali. Când au văzut lucrurile supranaturale făcute de Moise în Egipt, au ieșit afară – o mulțime amestecată,
– dar nu erau convertiți din adâncul inimii.

Cuvântul ne vorbește doar de trei din acea mulțime ieșită: Moise, Aaron, Iosua și Caleb (patru) și o femeie – Miriam.

Dar și Miriam și-a arătat adevărata față atunci când a râs de Moise pentru că s-a căsătorit cu negresa lui. Ea i-a spus: „N-au fost și alte fete de te-ai căsătorit cu aceasta? etc.” Dar Dumnezeu n-a găsit plăcere în cuvintele ei și a lovit-o cu lepră.

Atunci Aaron, fratele ei, i-a zis lui Moise:

„Oh, poți să-ți lași sora să moară de o astfel de boală?” Moise s-a pus între Dumnezeu și Miriam, dar deși a fost vindecată n-a mai trăit mult după aceea.

Da, frate. Ceea ce face Dumnezeu este desăvârșit. Lăsați toate lucrurile așa cum le-a făcut Dumnezeu. Dacă El a spus ceva, rămâneți doar la ceea ce a spus

El. Luați
cuvintele Lui așa cum sunt. Dacă eu aș putea explica toate
lucrurile, aș fi
egal cu Dumnezeu, dar nu pot să fac așa ceva, ci cred pur și
simplu. Asta-i tot.
Fac tot ceea ce mi se cere, dar nu cer explicații pentru că
totul este mai pe
sus de inteligența omenească.

Dumnezeu este Cel ce
face toate lucrurile și aceasta nu se poate explica. Eu accept
prin credință
tot ceea ce spune El și spun: „Este proprietatea mea și eu
cred aceasta!”

Eu cred deși nu pot
explica.

Cum stătea stânca
aceea acolo? Dumnezeu avea o piatră mică, și aceea era plină
cu apă. Poate că
acea piatră nu era mai mare decât amvonul acesta. Cu toate
acestea, atunci când
Moise a lovit-o cu toiagul, a ieșit destulă apă ca să sature
două milioane de
oameni însetați. Și nu au băut doar oamenii ci și măgarii,
oile și celelalte
animale pe care le aveau ei.

O, și când văd
picturile acestea care ilustrează o stâncă mare din care iese
doar o picătură
mică și un copilăș care stă acolo cu un vas mic în mână!

Niciodată n-a fost
așa!

Apa a țâșnit într-o
izbucnire darnică udând și săturând peste două milioane de
oameni și animalele
lor. Iar Cuvântul spune că acea stâncă era Isus Hristos.

O, ce paralelă
minunată la Ioan3.16:

*„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe
singurul Lui
Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă
viața veșnică.”*

Și acum fiți atenți
ce s-a întâmplat! Singura posibilitate prin care se putea
primi acea apă, era
ca toiagul judecății să lovească stânca. Noi știm că Moise a
lovit-o, iar
judecata lui Dumnezeu a lovit stânca și astfel apa a curs
afară din ea.

Dumnezeu a fost drept
când i-a lăsat să moară în pustie, pentru că nu L-au crezut.
Ei erau o rușine
pentru El; erau niște destrăbălați care nu meritau să
trăiască, iar Moise i-a
numit „răzvrățiți”. Da, ei s-au răzvrătit împotriva lui
Dumnezeu, de aceea
meritau să moară.

Adevărul este că noi
toți merităm să murim, pentru că ne răzvrătim adesea împotriva
lui Dumnezeu.

Dar El este atât de plin de îndurare! Dacă ar privi la noi, ar
trebui să ne
nimicească. Dar El este atât de îndurător încât a luat
păcatele fiecăruia
dintre noi și judecata s-a îndreptat și L-a lovit pe
preaiubitul Său Fiu,
Hristos, și aceasta pentru ca noi să nu pierim, ci să primim
viață veșnică.

Cum este posibil să
bem din aceea stâncă și totuși să nu fim corecți în inima
noastră?

Da, frate, cei care
se poartă în felul acesta sunt de numărul milioaneilor. Așa
este. Ei se încred
în faptul că sunt metodiști, baptiști, pentecostali, etc; ei
se încred în
faptul că au avut o senzație ciudată; în faptul că vorbesc în
limbi, în faptul
că strigă, sau pentru că Dumnezeu vindecă bolnavi; se încred
în faptul că au
avut o descoperire, etc. Toate aceste lucruri sunt corecte, eu
nu am nimic
împotriva lor, dar ele nu au nimic a face cu mântuirea ta,
absolut nimic. Ți-ar
putea curge ulei din mâini până s-ar umple un cazan, sau sânge
pe față, etc.,
căci acestea n-ar însemna nimic. Acesta este adevărul.

Pavel spunea: „*Aș putea vorbi în limbi omenești și*

îngerești și totuși să fii pierdut.” Chiar dacă aș avea atât de multă înțelepciune și cunoștință încât să pot explica toată Biblia și s-o leg laolaltă, aceasta nu înseamnă nimic.

Frate, ei toți (israeliții) au băut din aceeași stâncă – și stâncă era Hristos.

Judecata a stat asupra lui Hristos pentru ca tu să ai privilegiul să vii și să bei. Numai harul lui Dumnezeu este acela care îți permite să bei. Numai bunătatea Lui îți îngăduie să mănânci din Cuvânt; numai bunătatea Lui ți-a permis să te botezi; numai bunătatea Lui te-a făcut pe acest pământ, ți-a dat sănătate și te-a adus în dimineața aceasta aici în biserică. Da, numai bunătatea lui Dumnezeu, căci toate sunt numai prin bunătatea Lui.

Dar cum este cu bunătatea ta? Vrei tu să renunți la totul pentru Dumnezeu? Vrei să pui la o parte orice gând și acțiune pentru El?

Dumnezeu a făcut aceasta pentru tine; dar tu ce vei face pentru El?

Haideți să mai citim

două versete, apoi voi încheia pentru ca păstorul să-și poată aduce mesajul pentru biserică.

Deci, „*acea stâncă era Hristos.*”

Și acum 1 Corinteni

10.5: „*Totuși cei mai mulți dintre ei, n-au fost plăcuți lui Dumnezeu, căci au pierit în pustie.*”

Vedeți? Dumnezeu le-a

permis să fie botezați în apă; le-a permis să mănânce Cuvântul și să-L creadă;

le-a permis să beneficieze de binecuvântări duhovnicești; le-a permis să bea

din stânca duhovnicească; le-a permis să aibă parte de tot ceea ce a făcut

Dumnezeu prin harul Său, și totuși mulți dintre ei nu au fost plăcuți lui

Dumnezeu, pentru că Cuvântul spune că: „*au pierit în pustie*”.

(În traducerea

engleză, în loc de „*au pierit*”, scrie „*au fost lepădați*”).

După toate aceste

experiențe, după serviciile mari de vindecare pe care le-am văzut făcându-se

sub ochii noștri, după marile simțăminte pe care le-am avut în laudarea

Domnului; după ce am băut din stâncă; după toate predicile minunate pe care

le-am auzit, deci după toate aceste lucruri minunate, este posibil să fim totuși înșelați? O, Doamne! (Fratele Branham bate în amvon).

Cuvântul spune totuși: „*Depărtați-vă de la Mine, voi toți cei care lucrați fărădelegea.*” (Matei 7.23), căci „*Niciodată nu v-am cunoscut.*”

Vedeți? Urmează o trezire. Știu că ceea ce spun este greu, dar orice tată care nu-și corectează copilul când greșește, nu este un tată bun. Așa este.

Și Pavel continuă în 1 Corinteni 10.6: „*Și aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde...*”

Credeți aceasta? (adunarea spune: „Amin!”). Deci toate acestea ne-au fost spuse ca o pildă. În ordine.

„...ca să nu poftim după lucruri rele cum au poftit ei.”

Puteți accepta ca un individ ca Elvis Presley să vină și să predice Evanghelia, după ce mai întâi cântă acele cântece pline de murdărie? Gândiți-vă la aceasta! (fratele Branham bate în amvon).

Puteți accepta ca un bărbat sau o femeie să stea la plajă, și femeia să fie întinsă în grădină, pe jumătate goală, ca să fie văzută de bărbați, iar apoi să vină la adunare și să bea din Stânca duhovnicească, să strige și să se comporte ca și când ar fi creștină?

Egalitatea dintre femeie și bărbat este o mare doctrină printre penticostali. Ele poartă cercei lungi și grei și tot felul de haine.

Cu câteva zile în urmă, în fața casei mele stătea un bărbat care spunea plângând că soția lui, care este penticostală, vorbește în limbi și prorocește, iese pe stradă seara pe la ora 21.00-22.00 și merge, culege mucuri de țigară aruncate de alții și le fumează. Ea poartă pantaloni scurți și cu toate acestea strigă, Îl laudă pe Dumnezeu și spune prorocii. Tot el spunea că toată biserica umblă îmbrăcată în pantaloni scurți.

Zilele trecute am fost într-o adunare unde a venit un mare bărbat al lui Dumnezeu, pentru care am un mare respect. Și unul dintre tinerii din biserică a ieșit și a spus ceva: că au sânge care le curge pe mâini și alte lucruri de felul acesta. Eu am răgușit

încercând să condamne acele lucruri și să le dovedesc cu Scriptura că nu au dreptate, că nu sunt de la Dumnezeu.

Dacă acel sânge ar ieși din Hristos, cum susțin ei, înseamnă că El trebuie să fie aici într-un trup de carne și atunci a luat sfârșit și a doua Sa venire, ori așa ceva nu este adevărat.

De altfel Domnul Isus a spus referitor la aceste lucruri:

„Dacă vă va spune cineva: „Iată, Hristosul este aici, sau acolo”, să nu-l credeți.

Căci se vor scula Hristoși mincinoși și proroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși.

Iată, că v-am spus mai dinainte.

Deci, dacă vă vor zice: „Iată-L în pustie”, să nu vă duceți acolo!

„Iată-L în odăițe ascunse”, să nu credeți.” (Matei 24.23-26).

Și eu am strigat aceste lucruri la Est și la Vest.

În final, s-a ridicat
un prieten apropiat de-al meu, din Canada. Apoi, un altul care
era managerul
unui anumit bărbat și a început să facă teatru spunând: „Ulei
curat și sânge
sfânt. Astăzi va fi arătat sângele nostru.”

El avea înfipte în
curea niște ace, iar vârful lor ieșea în partea de jos a
curelei. Oricine știe
că dacă tragi degetul printr-un ac, nu va curge sânge decât
dacă îl strângi
puțin. Și acel bărbat ne-a arătat cum se face.

La spate, el avea
ulei și își punea mâna în el ca să se ungă. Când a venit sus,
și-a arătat
mâinile și a spus: „Vedeți, mâinile mele sunt curate. Slavă
lui Dumnezeu.
„Aleluia”. După aceea a început să-și strângă degetele rănite
în acele ascunse
în curea, și bineînțeles că a început să iasă puțin sânge, așa
că și-a ridicat
mâinile și le-a arătat la oamenii din adunare. În timp ce
toată adunarea
striga, el și-a uns capul cu ulei astfel încât să apară o
cruce. Omul care era
lângă el, și-a uns degetele cu uleiul ascuns la spate și s-a
dus să le arate
oamenilor că el are ulei pe mâini.

Un altul a desenat pe
perete o inimă și a spus: „Acest perete va respira sângele lui
Isus, fiindcă

aceasta este inima Lui.”

Între timp a intrat
în adunare un texan bătrân care nu credea în acele lucruri.
Cel ce a desenat
inima, a spus: „Dacă cineva va atinge această inimă, va muri.”

Toți au fotografiat
peretele care va sângera din acea inimă, apoi au plecat.

Înainte ca ceilalți
să intre, texanul și soția lui, s-au strecurat în adunare și
au șters desenul
de pe perete, după care s-au dus și s-au așezat pe scaune
așteptând să vadă ce
se va întâmpla. După ce au venit cu toții înapoi în adunare,
păstorul a spus:
„Păi știți, Isus a venit și a luat ce era pe perete...”

Atunci texanul s-a
ridicat și a spus: „Isus nu are nimic cu acel desen. Eu l-am
șters.” Aceasta
este.

De ce se întâmplă
aceste lucruri? Pentru că oamenii nu stau pe Cuvântul lui
Dumnezeu.

Nu spune Biblia că: *„Vin zile, zice Domnul Dumnezeu, când voi
trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de
apă, ci foame și*

sete după auzirea cuvintelor Domnului.

Vor pribegi atunci de la o mare la alta, de la miază-noapte la răsărit, vor umbla istoviți încoace și încolo, ca să caute Cuvântul Domnului, și tot nu-L vor găsi.” (Amos 8.11-12). O, în ce zile trăim!

Noi putem vedea cum toate aceste mari biserici denominaționale se adună laolaltă, iar într-o zi vom ajunge în situația că fiecare va trebui să aparțină de această uniune a bisericilor, sau nu va mai avea nici un drept. Băiete, să nu te îngrijorezi niciodată pentru aceasta! Nu uita că dacă te alături acestei uniuni, nu faci altceva decât să intri între cei care formează chipul mondial al fiarei, de care vorbește Biblia. Iată-vă!

Vedeți ce înseamnă această adunare laolaltă?

O, mulțumiri să-I fie aduse lui Dumnezeu, pentru că există cu adevărat un Dumnezeu viu. Cu adevărat avem și un Cuvânt viu, de aceea frate, să ai grijă ca niciodată să nu-ți bazezi credința pe senzații, pe o ordinare făcută de biserică, pe lucrarea de împărtășire, pe faptul că ai băut din stânca duhovnicească, etc.

Poate spui: „O, frate
Branham, eu știu că Îl am pentru că am gustat bunătatea lui
Dumnezeu,”

Poate că așa este,
dar unde au căzut ei? Acesta este următorul lucru. Ce fel de
buchet a ieșit din
Egipt? Drepti și nedrepti.

Și acum ascultați ce
spune Pavel mai departe: *„Și aceste
lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde,
pentru ca să nu
pofțim după lucruri rele, cum au pofțit ei.”* (1 Corinteni
10.6).

Ce pofte aveau ei?
Acum fiți atenți, căci aș vrea să merg mai departe, și vă rog
să mă scuzați
pentru ceea ce voi spune:

v.7: *„Să nu fiți închinători la idoli...”*

Și voi spuneți:
„Mulțumesc lui Dumnezeu pentru că eu nu sunt un idolatru.”
Stați numai puțin să
ne verificăm prin Cuvânt. Deci tu spui: „Eu nu m-aș închina
pentru nimic în
lume la un idol.”

Este suficient să

stai indiferent și să nu-ți pese de El. Poate mergi la biserică și spui: „Da, așa este, tot ce-am auzit este adevărat”, dar când te întorci acasă nu faci nimic, ci rămâi tot același.

Frate, un om care a fost născut din nou cu adevărat, nu poate sta indiferent, chiar dacă este femeie sau este bărbat, pentru că în ei este Ceva. Ei trebuie să mărturisească; trebuie să facă ceva; ei ard să facă ceva pentru El, căci altfel nu-și găsesc pacea.

Ascultați: *„Să nu fiți închinători la idoli, ca unii dintre ei, după cum este scris: „Poporul a șezut să mănânce și să bea; și s-au sculat să joace.”*
(v. 7).

Despre ce vorbește Pavel? Ne dă o pildă. Ei au fost botezați în biserică; au avut un botez corect, nu de trei ori pe burtă, sau pe spate; nu în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt; nu Isus only, etc. Ei au avut un botez corect. Noi ne certăm și spumegăm pentru lucruri mărunte ca acestea. La ce bun? Iar bisericile noastre s-au separat din cauza botezului. Desigur.

Poate spuneți: „O, aleluia! Ei nu au binecuvântările pe care le avem noi. Ei sunt

aşa de reci şi
de formali! Slavă lui Dumnezeu pentru că eu mănânc din
adevărata mană a lui
Dumnezeu. Eu ştiu că acesta este Adevărul.”

Aşa este, dar la ce
bun?

Poate spui: „Frate,
la noi în adunare, Duhul Sfânt curge cu adevărat!” Aceasta
este bine, dar la ce
bun pentru tine, dacă nu eşti vasul potrivit ca să fie umplut
de El?

Să nu uitaţi aceasta!

Poate spui: „O, eu
sunt sincer!” dar nu uita: şi ei erau sinceri. Ei (evreii) şi-
au părăsit casele
şi au plecat în pustie punându-şi gâtul la mijloc, gata să
moară.

Ei au făcut mai mult
decât facem noi, dar toate acestea nu au nimic a face cu
mântuirea. Gândiţi-vă
la aceasta!

Biblia spune: „Ei se
închină degeaba. Totul este degeaba.” Să te închini degeaba?

Unde a început totul?

În grădina Eden, cu Cain. El se închina la Dumnezeu la fel ca și Abel, dar închinarea lui era zadarnică. Da, domnule.

Cuvântul spune: *„Multe căi i se par bune omului, dar la urmă duc la moarte.”* (Proverbe 16.25).

Cineva spune: „Păi, cum vine asta? Eu m-am pocăit și totuși tu spui că nu sunt în ordine? Părerea mea este că sunt la fel de bun ca oricare altul, pentru că și eu merg la biserică, m-am botezat, am primit binecuvântări din partea Domnului, îmi place să ascult o predică bună, iubesc Cuvântul lui Dumnezeu și îmi face plăcere să-L citesc. Și, aleluia, am prorocii și pot să vorbesc în limbi. După ce am primit toate aceste lucruri și după tot ce am făcut pentru El, spui că este degeaba?”

Eu nu am spus că sunt degeaba, dar este posibil să se întâmple aceasta – să fie degeaba. Depinde de ceea ce ești înlăuntrul tău, căci dacă nu ești născut din nou, atunci totul este într-adevăr degeaba.

Să mai citim ceva: *„Să nu curvim, cum au făcut unii din ei, așa că într-o singură zi au căzut douăzeci și trei de mii.”* (1 Corinteni 10.8).

„Să nu curvim...”

aceasta este curvie spirituală.

O, dacă am mai avea
timp...Școala duminicală s-a terminat. Deci este vorba de
curvie spirituală.

*„Să nu ispitim pe Domnul, cum L-au ispitit unii din ei, care
au pierit
prin șerpi.*

*Să nu cârtiți cum au cârtit unii din ei care au fost
nimiciți de Nimicitorul.” (v. 9-10).*

Cârtirile, poftete,
amestecarea religiei cu lumea – toate acestea duc la lepădare,
pentru că
Dumnezeu iubește curăția, adevărata curăție.

Azi dimineață mă
gândeam: „Ce poate fi mai dulce în viața unui bărbat atunci
când vine acasă
obosit și împovărat, decât o soție iubitoare care îl așteaptă
la ușă? După ce
intră în casă, ea se așează pe genunchii lui, îl mângâie și-l
sărută pe obraz,
după care îl cuprinde cu brațele în jurul gâtului și-i spune:
„Dragule, știu că
ești obosit pentru că astăzi ai muncit din greu.” Deci îl
consolează.

Ce mângâiere este
pentru el să știe că acel braț care l-a cuprins este numai al
lui. Da, numai al
lui. Niciodată n-a îmbrățișat un alt bărbat și nici n-a dorit
s-o facă, iar
sărutarea ei vine dintr-o inimă curată și adevărată, pentru
că-l iubește doar
pe el.

Un asemenea gând îl
face să tresalte de bucurie și să spună: „O, de fapt nu sunt
chiar atât de
obosit...” Vedeți? Gestul ei înseamnă ceva pentru voi.

Vreau să vă spun ceva
acum. Dar dacă sărutul de pe obrazul lui este fățarnic? Poate
că ea a sărutat
și un alt bărbat. Dacă brațele ei au îmbrățișat și alți
bărbați și are dorința
s-o facă din nou? O, aceasta ar fi prea mult!

Acum priviți. Când
Dumnezeu l-a făcut pe om, Cuvântul spune că „*parte bărbătească
și parte femeiască
i-a făcut.*” Apoi, după ce l-a făcut din țărână, a separat cele
două
părți. Dar înainte ca să facă aceasta, partea femeiască era în
om. Priviți
prietenii cât de grijuliu a fost Dumnezeu. O, El n-a luat o
altă bucată de
țărână ca s-o facă pe Eva. Nu, ci pe femeie a creat-o diferit.
Ea n-a fost
creația originală, ci este un produs secundar. Astfel,
Dumnezeu l-a adormit pe

om și a luat din el o coastă din care a făcut-o pe femeie.
Apoi, a luat duhul
feminin din Adam și l-a pus în Eva, așa că cei doi una sunt:
trup, suflet și
duh – ei sunt una. Sunt o unitate perfectă, sunt una împreună.

Ce simbolizează
aceasta? Din pieptul lui Hristos, Dumnezeu a scos nu un adaos:
un metodist, un
baptist sau un pentecostal, ci a scos-o pe iubita Sa. Da, din
inima Lui a fost
scoasă mireasa Sa, care este curată și devotată. Ea este
curată ca un crin.

Priviți cuvintele
spuse de Solomon în Cântarea cântărilor: „*Vino, iubito, să ne
plimbăm prin
rodii. Să ne umplem de dragoste.*”

O, când un credincios
adevărat își deschide brațele cu o inimă curată și-L ține pe
Hristos, afecțiunea
iubitului Hristos merge în pieptul lui, în soția Lui, întocmai
cum este
dragostea soțului pentru soția sa.

Ce fel de oameni ar
trebui să fim noi? Ne jucăm cumva cu Hristos? Procedăm ca o
curvă? Alergăm
cumva după lume și după lucrurile ei când ar trebui să fim
plini de dragoste și
devotament pentru El? Vă puteți imagina așa ceva? O, Doamne!

Ți-ai putea imagina
frate, că soția ta vine și se așează pe genunchii tăi, cu
rochia ei înzorzonată
cu dantele și cu părul încrețit, te cuprinde cu
brațele și-ți spune: „O, John, eu te iubesc...” (fratele Branham
imită
sărutul), deși tu știi bine că ceva nu este în ordine. Tu nu
ai încredere în ea
indiferent cât de frumos se poartă și cât de bine se ține.
Dacă tu nu poți să
ai încredere deplină în ea, înseamnă că ceva nu este în
ordine. Aceasta nu este
dorința pe care o are un bărbat pentru soția sa.

Gândiți-vă la voi
înșivă, cum vă prostiți împreună cu lumea și cu murdăriile ei,
după care
veniți, îngenuncheați și spuneți: „O, Doamne Isuse, eu Te
iubesc.” Acesta este
sărutul fățarnic al lui Iuda. Așa este.

Gândiți-vă la aceste
lucruri!

O, poate ai nunta
chiar acum, dar dacă te porți în felul acesta, nu ești o soție
adevărată. Vei
fi o femeie, dar niciodată o soție adevărată.

La fel este cu tine,
frate. Dacă nu ești un creștin adevărat, nu ești un produs
original, născut din
Duhul. Dacă nu-L iubești pe Hristos cu tot ce este în tine,

totul este degeaba.

Pe mine nu mă
interesează dacă ești frumoasă sau nu – problema este dacă Îl
iubești; iar dacă
Îl iubești cu adevărat, aceasta se va vedea. Atunci voi doi
sunteți una; atunci
Hristos și biserica sunt una.

Aceasta nu se poate
realiza printr-o denominațiune, nici prin botez, nici prin
senzații. Prin nimic
decât prin adevărata dragoste a lui Dumnezeu, prin care ai
fost adus din
adâncul inimii Lui, atunci când a fost rănit și astfel prin
moartea Lui te-a
răscumpărat. Dragostea, sinceritatea și loialitatea ta
dovedesc cine ești.
Înțelegeți ce vreau să spun?

Pe mine nu m-ar
deranja dacă soția mea nu și-ar pieptăna niciodată părul și
dacă n-ar purta o
rochie frumoasă, ea este oricum soția mea.

Noi suntem creștini
înaintea lui Dumnezeu nu pentru că mergem la cea mai bună
biserică, nici pentru
că ne permitem să ne îmbrăcăm bine, sau pentru că facem una
sau alta. Toate acestea
nu au nici o legătură una cu alta. Noi suntem ceea ce suntem
prin virtutea,
loialitatea și dragostea lui Hristos. Și aceasta este nașterea

din nou.

Deci nu uitați!

„Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, ...

Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă aș face una sau alta..., nu-mi folosește la nimic..” (1 Corinteni 13.1,3).

Ce-i pasă Lui de toate faptele pe care le faci, dacă nu ai adevărata loialitate și dragoste în inima ta! Gândiți-vă dacă vreți.

Aceasta este o adunare de școală duminicală, iar ceea ce v-am spus este o lecție pentru voi. Lăsați ca Hristos să ocupe primul loc în inima voastră; așa cum o soție adevărată îl pune pe soțul ei pe primul loc în inima ei. Ea nu permite nici unui alt braț să o cuprindă; ea nu admite sărutul nici unui bărbat, indiferent cât de seducător ar fi. Ea are o singură dorință și aceea este pentru soțul ei. Așa este.

Nu contează cât de frumoși sunt ceilalți bărbați. Nu, domnule! Ea îl iubește doar

pe soțul ei, iar
el numai pe ea. Toate sărutările și virtuțile ei sunt
rezervate doar pentru
soțul ei; numai pentru el. Înțelegeți ce vreau să spun?

Dar ce faceți voi?

După ce dați totul lumii, veniți și spuneți: „Aleluia! Am
făcut asta și
cealaltă, așa că știu că-L am!”

Dă-mi voie să-ți spun

însă ceva, frate! Hristos respectă virtutea, așa că: „Chiar
dacă aș vorbi în
limbi omenești și îngerești, chiar dacă aș vorbi în limbi
cerești, chiar dacă
mi-ar curge sânge din mâini, chiar dacă aș dansa și aș striga
în Duhul, chiar
dacă aș mânca Cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă L-aș iubi,
chiar dacă aș bea
din aceeași stâncă duhovnicească ca și ceilalți și aș vărsa
lacrimi de
crocodil, dacă nu posed adevărata virtute creștină, Hristos nu
este în mine și
ca urmare nu sunt decât un chimval zăngănitor. Pavel a
avertizat biserica cu
privire la acest pericol, și la fel fac eu acum, pentru că
într-o zi va trebui
să răspund pentru tot ce v-am spus și pentru tot ceea ce am
lăsat nespus. De
aceea nu vreau ca sângele vostru să fie găsit asupra mea.
Indiferent cât ești
de loial în toate lucrurile pe care le faci, dacă nu-I ești
loial lui Hristos,
totul este degeaba.”

Amintiți-vă aceasta
în timp ce ne rugăm

Binecuvântatule Tată

ceresc, venim la Tine ca să-Ți mărturisim toate greșelile
noastre. O, fii îndurător

față de noi! Uită-te în adâncul inimilor noastre și ajută-ne
să ne examinăm

fiecare, chiar în clipa aceasta. Noi vom intra în săptămâna
Paștilor, când vom

sărbători învierea. Poate că în anul acesta, eu am fost
credincios bisericii,

am luat cina, am strigat în Duhul și am făcut multe alte
lucruri de felul

acesta, dar o, Dumnezeule, privește Tu în inima mea. Eu
vorbesc pentru mine.

Privește în inima mea și în inimile acestor oameni și
cercetează-ne. Dacă mai

este ceva greșit în ele, ceva care ocupă locul ce-I revine lui
Hristos,

scoate-l Tu afară. O, noi nu vrem să fim lepădați chiar acum,
în timpul

bătăliei; nu vrem să devenim dușmanii Lui. Corectează-ne
inimile prin Duhul

Sfânt și ajută-ne să vedem dacă este vreun lucru rău în noi.
Dacă este ceva, îndepărtează-l,

Tată! Noi punem totul la altar. Dacă este idolatrie, mânie,
indiferență sau

neglijență, sau orice altceva: ceartă, ură, etc., ia-le chiar
în clipa aceasta

de la mine, o, Dumnezeule! Fă ca la trezirea care urmează, să
fim plini de

farmecul Tău, Doamne! Acum Te rugăm să ne dai adevăratul Duh
în inimile noastre

și fă să fie ancorat acolo pentru veșnicie. Pe cei căsătoriți,
ajută-ne să ne

examinăm ca să vedem cum ne purtăm cu soțiile noastre, cât de sinceri suntem față de ele, și cât de sincere sunt ele față de noi.

O, Tu vezi dragostea noastră, părțășia noastră, gândurile și intențiile noastre, inimile noastre care doresc să-Ți slujească Ție. Acordă-ne aceasta, Doamne.

Ține-ne inimile atât de legate de Tine, încât lucrurile lumii să nu mai aibă nici o influență și putere asupra noastră. Ascultă-ne acum și binecuvântează partea a doua a serviciului, căci Te rugăm în Numele Domnului Isus Hristos. Amin.

Dumnezeu să vă binecuvânteze. Vă cer scuze pentru că v-am furat câteva minute după încheierea școlii duminicale. Rugămintea mea este ca Dumnezeu să vă binecuvânteze. Tot ce am citit din cuvintele lui Pavel, sunt un exemplu pentru noi.

Să nu uitați prietenii. Cum v-ați simțit dacă ați ști că soția care te sărută și-ți spune că te iubește, este de fapt o trădătoare? Gândiți-vă și studiați puțin.

Tu poți veni la

Dumnezeu și să fii totuși un trădător. Să nu faceți așa ceva, prieteni. Fiți sinceri și nu vă luați după senzații.

Nu trebuie să vă luați după altceva când întregul cer este plin de dragostea lui Dumnezeu. De ce să luăm un înlocuitor când avem originalul? Fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze în continuare.

Cedez serviciul fratelui Neville, păstorul nostru.

– Amin –